

naar de komme i Berøring med civiliserede Nationer, og det er jo en Kjendsgjerning, for hvilken vi ikke kunne lufte Dinene, at denne Tilintgjørelse skyldes Nydelser af spirituose Drikke, men hvad vi muligvis ikke se eller ikke ville se er, at paa mangfoldige Steder i vore civiliserede Samfund er Nydelser af spirituose Drikke i en høist beklagelig Tilstand. Det virker ikke alene ødelæggende og demoraliserende paa Individerne, men det er vistnok allerede konstateret, at ogsaa paa den kommende Slægts Udvikling saavel i legemlig som aandelig Henseende har det en overordentlig skadelig Indflydelse. Det forekommer i det Mindste mig, at der vel kunde være fuld Anledning til at tage under Overveielse, om der ikke for denne Laft burde ad Lovgivningsveien fastsættes Straf, men selv om man ikke vil gaa saa vidt, forekommer det mig uomtvisteligt, at man maa være meget varsom med at tillægge Drukkenstab Karakter af en formildende Omstændighed, naar der bliver begaaet Forbrydelser. Hvor et Individts aandelige Tilstand er af en saadan Befrafenhed, at han ikke er sig fuldt bevidst, hvad han gjør, og hvor denne Tilstand er en Tilskikkelse af Vor Herre, der vilde det være i høieste Grad ubarmhertigt, om man vilde straffe et saadant Individ for de Forbrydelser, som det har begaaet; men helt anderledes forholder det sig, hvor Utilregnelighedstilstanden eller den mindre Tilregnelighedstilstand skyldes egen Brøde, hvor det er hans egen Skyld, at han er kommen i en saadan Forfatning, og det er Tilfældet ved selvsforskyldt Drukkenstab. Den Drukkenstab, som ikke er selvsforskyldt, vil vistnok overordentlig sjelden være tilstede, det er kun ræne Undtagelsestilfælde. Dette med Hensyn til Spørgsmaalet i Almindelighed; men kommer man ind paa det militære Omraade, kan det dog ikke være skjult for Nogen, hvilke høist farlige Følger Drukkenstab kan bevirke for en stor Mængde Individuer og for Staten, og det synes derfor naturligt ikke at admittere Drukkenstab hverken som en formildende Omstændighed eller som en Omstændighed, der, naar den er tilstede i meget høi Grad, aldeles skulde kunne udelukke Straf for den Forseelse, som er begaaet; thi de militære Forseelser, som ere begaaede i Drukkenstab, bør straffes og straffes med Lovens fulde Strengthed ligesaa meget og mest maaffes for at staa som et advarende Exempel for Andre. Naar det erede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) henviste til den tydske Straffelov af 20de Juni 1872 § 49, saa tror jeg, at, naar man rigtig betragter denne Paragraf, er der ikke saa stor Forskjel paa Bestemmelserne i den og det foreliggende Lovforslag, som det erede Medlem antog. Der staar nemlig — jeg har den ikke, som det erede Medlem havde den i Oversættelse, men har kun den tydske Original, jeg beder altsaa undskylde, om min Oversættelse her skulde være mindre tilfredsstillende — at „ved

strafbare Handlinger, Handlinger mod den militære Underordnelse, ligesom ved alle i Udvøvelsen af Tjenesten begaaede strafbare Handlinger, er Gjerningsmandens selvsforskyldte Drukkenstab ingen strafformildende Grund“. Naar der nu i Lovforslaget staar: „Ved Overtrædelse af Tjenestpligter kan den Skyldiges Drukkenstab, selv om den har naaet den høieste Grad, ikke udelukke Anvendelsen af den lovbestede Straf“, forekommer det mig, at der ikke er stor Forskjel; det skulde da være, at det erede Medlem gik ud fra, da der staar „Strafvermildnings Grund“, at Drukkenstab i allerhøieste Grad skulde kunne bevirke ren Frisindelse. Det er nu derhos meget vanskeligt at bestemme Graden af Drukkenstab og endnu vanskeligere at konstatere, hvad der er selvsforskyldt og hvad der ikke er selvsforskyldt. I Forbindelse med denne Paragraf i den tydske Straffelov, i nær Forbindelse med den staar jo § 151, som bestemmer Straffen for Drukkenstab ganske i sin Almindelighed. I denne Paragraf bestemmes: „Den, som i Tjenesten eller efter at være befalet til Tjeneste ved Drukkenstab gjør sig uduelig til at udføre sin Tjenesteforretning, straffes med mellemste eller strengeste Arrest eller med Fængsel eller Fæstningsstraf indtil et Aar, ligesom der ogsaa kan affiges Kjendelse om Fjernelse af Tjenesten“. Her er jo ganske vist strengere Straffebestemmelser i den tydske Lov for Drukkenstab i Almindelighed, end der er foreslaaet i det foreliggende Forslag, og det har jo det erede Medlem fra Randers Amt gjort til Gjenstand for Omtale ved de senere Paragrafer, hvor jeg saa nærmere skal udtale mig derom. Svad nu selv den i sin Tid af dette Thing foreslaaede Forandring af denne Paragraf af „Tjenestpligter“ til „Pligter mod den egentlige militære Tjeneste“ angaar, saa kan jeg egentlig talt ikke se, at Forskjellen er overordentlig stor, og at der er Grund til at reise nogen stor Modstand mod Bibeholdelsen af Regjeringens Redaktion, naar man overhovedet som det erede Medlem for Præstø Amt 6te Valgkreds (Bojfen) vil gaa ind paa Grundtanken i Paragrafen. Det erede Medlem ønskede at vide, hvorfor Krigsbestyrelsen ikke var gaaet ind paa den Forandring, som var foreslaaet i § 49 i Forslaget i 1872, men tvertimod havde bibeholdt den oprindelige Redaktion af Paragrafen. § 49 i Forslaget 1872 lød saaledes: „Naar en Foresat giver med Hensyn til militære Tjenesteforhold Befaling til en strafbar Handling, er den Undergivne, som udfører den, angeløs, saa fremt han ikke har maattet kunne indse, og det heller ikke iøvrigt var ham bekendt, at der ved Befalingen tilsigtedes en Forbrydelse“. Den Redaktion, som var bragt i Forslag af Udvalget, og som vedtoges ved anden Behandling her i Thinget, lyder saaledes: „Den, der deltager i Udvøvelsen af en strafbar Handling (Forræderi, Oprør, Antastelse